

עטרת שלוש

פרשת וישב

י"ט כסלו תשפ"ה
שנה ט"ז גליון תשל"ט

קול קאמרא 0747962080

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרא בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • עיה"ק ירושלים ת"ז

עטרת ראשנו דברי תורה מכ"ק אדמו"ר שליט"א

וַיְהִי בַּעֲתֵת הַהוּא וַיֵּרֶד יְהוּדָה מֵאֶת אֶחָיו וַיֵּט עַד אִישׁ עַדְלָמִי וַשְּׂמוּ חִירָה. וַיֵּרָא שָׁם יְהוּדָה
בֶּת אִישׁ כְּנַעֲנִי וַשְּׂמוּ שׁוּעַ וַיִּקְחֶהּ וַיָּבֵא אֵלָיָהּ (לח א-ב).

אחיו של יהודה הורידוהו מגדולתו

פרש"י ויהי בעת ההוא כשראו בצרת אביהם, אמרו אתה אמרת למכרו, כי ע"י שמכר יהודה את יוסף נפסק צינור השפע מהיסוד שהוא בחינת יוסף למלכות וירדה השכינה למטה, ולכן הורידוהו אחיו מגדולתו כדי שיעלה את השכינה למקומה.

פרשת ירדת יהודה לעלות את השכינה ולתיקון השלם
בביאת מלך המשיח

הנראה לפרש, שכל פרשת ירדת יהודה היה כדי לעלות את השכינה ולתיקון השלם בביאת מלך המשיח שייצא משבט יהודה, כדברי המדרש (בר"פ ב) על ויהי בעת ההוא וירד יהודה וגו' וז"ל: ר' שמואל בר נחמני פתח, 'כי אנכי ידעתי את המחשבות' (ירמיה כט יא), שבטים היו עסוקים במכירתו של יוסף, ויוסף היה עסוק בשקן ובתעניתו, ראונו היה עסוק בשקן ובתעניתו, ויעקב היה עסוק בשקן ובתעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח לו אשה, והקב"ה היה עוסק ובורא אורו של מלך המשיח עיי"ש.

סוד 'וירד יהודה מאת אחיו' ירדת השכינה למטה

לפי"י יש לפרש וירד יהודה מאת אחיו סוד ירדת השכינה למטה, כדאיתא בזה"ק (ח"א קפו). 'וירד יהודה מאת אחיו' דהא אתכסאי סיהרא, ונחתת מדרגא דמתקנא לגו דרגא אחרא עיי"ש. היינו כי יהודה היה האח הרביעי של שבטי יה, בחינת אות רביעי של הוי"ה אות ה' בחינת מלכות, וזהו וירד יהודה שהוא אות ה' אחרונה משם הוי"ה בחינת מלכות, מאת אחיו מג' אחיו הראשונים בחינת ג' אותיות הראשונות משם הוי"ה י"ו, היינו שנעשה פירוד בין י"ו לה' אחרונה. ולכן יש בשם יהודה יה"ו ד"ה לרמוז שהשכינה יש לה תמיד ירידה ועליה, כי לפעמים היא באות ד' דלה ועניה בזמן הגלות בסוד ירדת השכינה, ולפעמים היא באות ה' מוחברת עם יה"ו בזמן התפילה ועוד ובפרט בזמן הגאולה, על דרך מה דאיתא בסבא דמשפטים (זוה"ק ח"ב קד). בסוד יהוד"ה, דאתקריאת דל"ת, ואתקריאת ה"א, דא מסכנו ודא עתירו, ומתבאר כל זה היטיב בשער הכוונות (דרושי הלילה ד"ו) עיי"ש.

ענין שהורידוהו אחיו מגדולתו

וזהו מה שפרש"י שהורידוהו אחיו מגדולתו כשראו בצרת אביהם, אמרו אתה אמרת למכרו, כי ע"י שמכר יהודה את יוסף נפסק צינור השפע מהיסוד שהוא בחינת יוסף למלכות וירדה השכינה למטה, ולכן הורידוהו אחיו מגדולתו כדי שיעלה את השכינה למקומה.

סוד ויט עד איש עדלמי לזווג קוב"ה ושכינתיה

ולכן ויט עד איש עדלמי היינו עדלמי בגי' שם אהו"ה במילוי כזה אל"ף ה"י וא"ו ה"י, שהוא השם היוצא מראשי תיבות של א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ (בראשית א, א), גושפנקא דמלכא דחתים ביה שמיא וארעא (זוהר ח"א רנא. השמטות סי' ב), שהוא שם הדעת המחבר ומייחד הוי"ה שהוא בחינת שמיא, ואדנ"י שהוא בחינת ארעא, היינו שיהודה ירד לתקן השכינה ולעלותה ולחברה עם קוב"ה. וזהו כוונת המדרש הנ"ל שיהודה היה עסוק ליקח לו אשה.

הכח לעלות ולתקן את השכינה ע"י בחי' דר"ך

וכל הכח לעלות ולתקן את השכינה, הוא ע"י הבחינה שאינה נפגמת, בחינת ושמנו חיר"ה בגי' דר"ך, המבואר ממרן הבעש"ט הקדוש זיע"א (בעש"ט עה"ת בשלח אות א) כי שם ס"ג ושם אהי"ה קס"א גימטריא דר"ך, אשר משם ניוונון אפילו הרשעים, כי עד שם אינו מגיע פגם וחטא בני אדם התחתונים, ועל זה נאמר (איוב לו ה) 'אם תרשע מזה תפעל לו' תשובה מהגני, כי שם לא הגיע פגם החטא עיי"ש.

קץ גלות השכינה ע"י המשכת ש"ע נהורין

ועי"ז וירא שם יהודה בת בחינת השכינה, איש כנעני היינו כנען בגי' ק"ץ, שכל כוונתו היה שיהיה קץ גלות השכינה, וזה ע"י ושמנו שווע בחינת ש"ע נהורין הנמשכין למלכות בהיותה עם ז"א פב"פ (שעה"כ דרושי העמידה ד"ב).

ג' בנים של יהודה בחי' ג' בתי מקדשות

ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער. ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן. ותספ עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה. ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר ויהי ער בכור יהודה רע כנעני הוי"ה וימתה הוי"ה וגו' היינו שזה ידוע (שעה"כ דרושי כוונת ק"ש ד"ו) שהמלכות נקראת תמר, והג' בנים של יהודה יש לומר שהם מרמזים לשלשה בתי מקדשות, ולזה הב' בנים הראשונים שמתו מרמזים שב' בתי מקדשות הראשונים יחרבו, כי לא היה תיקון המלכות בשלימות, והבן השלישי שלא מת מרמז לבית השלישי שיהיה קיים לעד, ולכן נקרא בשם שלה בסוד 'עד כי יבא שילה' (בראשית מט' ט) בחינת משה (זוה"ק ח"ג רנב). שהוא יהיה הגואל האחרון.

יהודה לקח לעצמו את תמר לאשה כדי לתקנה במשך הגלות

ולזה כשראה יהודה שמתו שני בניו לא רצה לתת לה את שלה, אמר פן ימות גם הוא כאחיו שראה שצריך אורך תיקון הגלות עד שיבנה הבית השלישי, וזהו ויאמר יהודה לתמר בלתו שבי אלמנה בסוד הגלות שכתוב בה 'היתה כאלמנה' (איכה א א), ולא יהיה לה זווג עד ביאת המשיח, עד שיגדל שלה שבני ישראל יהיו ראויים לבניין בית השלישי. ולזה לקח עכשיו יהודה לעצמו את תמר לאשה כדי לתקנה במשך הגלות, ונולדו לו ב' בנים פרץ וזרח, היינו פרץ מרמז למשיח בן יוסף, וזרח מרמז למשיח בן דוד.

ימי החנוכה זמן לתיקון והרמת השכינה ולזווגה עם בעלה ביחוד ג"ר בימי הגלות

וכן עכשיו שאנו נמצאים בימי החנוכה הוא הזמן לתיקון והרמת השכינה ולזווגה עם בעלה ביחוד ג"ר בימי הגלות כמבואר ממרן הארז"ל בשעה"כ, עד שנוכה ליחוד השלם בכל קומתם של ז"ן, בסוד 'ערכתי ג"ר למשיחי' (תהלים קלב יז) כב"א.

רעוא דרעיון תשפ"ד לפ"ק

עטרת פי

אמרות טהורות מרבתינו זי"ע

וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם (לו יב).

ר"ל ידוע הוא שהצדיקים והקדושים והחסידים עובדי השי"ת באמת לבבם, הם נקראים להקב"ה בשם 'אחים ורעים', ושאר עם בני ישראל הקדושים נקראים בשם צאן, כנודע מרו"ל על פסוק (יהוה אלהיך, לו יב) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אני אלקים נאם אדני הוי"ה, לזה אמר הכתוב הקדוש וילכו אחיו שהם צדיקים קדושי הדור, 'לרעות' שהם רועי ישראל, 'את צאן אביהם' שבשמים מה שנחסר

להם, היינו אפשר חסר לזה בנים זרע של קיימא ולזה פרנסה ולזה רפואה חיים, וכן 'בשכם' ר"ת ב'רוך ש'ם כבוד מלכותו, היינו אם חסר להם ח"ו עול מלכות שמים, עכ"ז הצדיקים האמיתיים קדושי העליונים הולכים להשגיח על ישראל הקדושים הנקראו צאן אביהם, 'בשכם' הכולל בו ג"כ בני חיי ומזונא כנודע, ב' הוא רמזו לבנים זרע של קיימא שיהיה לישראל הקדושים, וב' אותיות ש' כ' רמזים לחיים ארוכים רפואה שלימה שיהיה לישראל הקדושים.

'בן בית' דף פט: מרבניו אליעזר צבי מקאמרנא

וידאו אתו מנהק ובקשרם יקרב אליהם ונתקנלו אתו להמיות (לו יב).

פרש"י ז"ל: 'אותו' כמו אתו, עמו, כלומר אליו. ודבריו צריכין ביאור ופירוש, ולדעתי נראה בסיעתא

'פרי חיים' מרבניו חיים יעקב מקאמרנא

הוא כבר זקן מופלג ועומד בשלימות, משום שיוחנן כה"ג אפילו שהיה בשנת שמונים שנים נעשה צדוקי, רואים שצריך גם אז לחשוש. 'כי בן זקנים הוא לו' שאפילו שהוא כבר זקן מופלג מכל מקום לא רוצה לסמוך על זה, רק הוא עובד ועושה בעבודת השי"ת כמו שהיה עושה עד עכשיו.

וזהו מרמוז 'פסים' בגימטריא ק"ץ, שע"ז שהוא עובד ומקיים תורה ומצוות עד אחרית ימיו הוא מקרב את הגאולה. כי זה איתא בספ"ה ק חסד לאברהם (מעין ב נה נ) שבמצרים לא היו בני ישראל רק רד"ו שנים ולא יותר, כי חו"ש אם היו שם עוד אפילו רגע אחד, לא היה להם יותר שום תקומה כמוש"כ ו'לא יכלו להתמהמה' (שמות יב ט). וא"כ חסר ק"ץ שנים מהחשבון של ארבע מאות שנים, ועד שלא יתקנו הק"ץ שנים נהיה אנחנו בגלות המר והנבזה, ירחם השם על זה במהרה, ולכן אם הוא יעשה ויעסק בתורה ומצוות יקרב את קץ הישועה, אשר אנחנו מבקשים ובוכים על זה אכיה"ר.

'מעשה שלום' מרבניו שלום מקאמרנא

הגיע לגבורות והוא כבר זקן מופלג די לו מה שעשה עד עכשיו, ולא צריך עוד יותר לעשות המצוות או ללמוד התורה"ק, אדרבה כל יום ויום שנותן לו הבורא עולם צריך למלא כל שנותיו וימיו בתורה ומצוות לבורא עולם, וכמו שאמרו חכמנו"ל (ברכות כט). אל תאמין בעצמך עד יום מותך, שהרי יוחנן כהן גדול שמש ככהונה גדולה שמונים שנה, ולבסוף נעשה צדוקי. שחשב שהוא כבר זקן בא בימים בן שמונים שנה ולא צריך לעשות יותר ואין לו פחד מיצר הרע זה לא טוב. וזה גם ידוע מהאלישיך הקדוש (תורת משה שמות כא ו) שמצוות עשה נקראים בנים, ולא תעשה נקראים בנות.

וזה 'וישראל' אפילו שהוא כבר במדריגה של ישראל, כמו שידוע מהזוה"ק (ח"ג עג). שישאל מרמוז על מדריגה יותר גבוה מיעקב לשון עקב שפלות, ואעפ"כ 'אהב את' א"ת הם אתון התורה שמאל"ף ועד ת"ו, צריך ש'יוסף' להוסיף בתורה ומצוות, 'מכל בניו' אפילו שיש לו כבר הרבה מצוות בחינת בנים, לא יחשוב ולא ידמה בעיניו שהוא לא צריך לעסוק בתורה ובעבודת השי"ת, משום שיש לו כבר חזקה כי

ותמיד משפעת עליו חיות הבלים אלו לתקנו מסוד מיתות מלכין קדמאין, וכל זה ג"כ בצדיק התחתון.

וזהו פירוש 'וישב יעקב בארץ' פירוש שעשה ישוב במלכים דמיות, הנזכר בפרשה דלעיל, שמלכו בארץ אדום, במה 'מגורי' מספר זי"ן הב"ל, שהמשיך זי"ן הבלים לתקנם בחיות ודביקות התורה, שאור חיות תורה ומצוה, מעלה את המלכים ממות לחיים, ומי שלומד תורה משפה ולחוץ לא יחיה, אין בו חיות, ונשאר בבחינת מלכין דמיותו, 'טעמו וראו כי טוב ה' (תהלים לד ט).

וסוד 'וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען' במספר ארבעים ושתיים פעם הב"ל, בסוד שם מ"ב שנשבר ממלכין קדמאין, בסוד אבגית"ץ כנודע (ע"ה שער שבירת הכלים פ"ב). ואלו מ"ב פעם הב"ל מתקן אותם ממות לחיים, והוא ענין פלאי. ובסוד ב"פ 'ברוך ה' המברך לעולם ועד' שממשיכין קהל וחזן, חיות ואור חדש.

'היכל הברכה' דף ריד. מרבניו יצחק אייזיק מקאמרנא

ובתורה בחיות גדול, וזהו 'מוצא פי ה' שעליו יחיה האדם' ממות של מלכין קדמאין, לחיים של עולם התיקון, ויוצא ממות לחיים.

וזהו סוד 'הבל הבלים' דקהלת (א א), שבעה הבלים דאינון קיימא דעלמא (וזה"ק ח"ב נט), לא כמו אלו שנשברו מלכותן, וכל חיות תלוי בזי"ן הבלים, ובמקיפין, בחינות יראה. ועיין לק"ת תהלים על פסוק 'מציון מכלל' (נ ב) כי אלו הזי"ן הבלים יוצאים מפה בינה, בסוד 'הכל ס'ג' (שם נד ג) כי כל ז"ת מזי"ן מלכין נתקיימו ונתקנו על ידי זי"ן הבלים דזי"ן שמות ס"ג, אך כש'אין עשה טוב' על ידי עונות, אז אין גם אחד' שכולם נשברו ומתו, אפילו ארעא אתבטלת, ע"ש בלק"ת היטב בסוד 'כולו ס"ו' (תהלים יד ג) שהם עצמם מספר זי"ן הבלים דשם ס"ג עם הכולל, 'אם אין עשה טוב' אז 'אין גם אחד'. אבל כשיש עשה טוב צדיק, אז ממשיך ז"פ הב"ל מבינה, ואם הבנים מרחפת עליהם לשמרם, בסוד 'כנשר יעיר קנו' (דברים לב יא), ובסוד 'שמים לא זכו' (איוב טו ט) בעיני הבינה שהיא אמו,

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען (לו א)

מסורה 'מגורי' תרין, דין ואידך 'מגורי אל חרב' (יהוה אלהיך, לו א). מלשון יראה, וכן כאן פירש יראה, כמו ש'פחד יצחק' (לעיל לא מב).

ובאמת בארנו מגורי מספר ז"פ הב"ל, של מדת אמת (מדיקא קדישא. פע"ח ר"ה פ"ה) של יעקב, מספר ז"פ הוי"ה. וסוד יעקב"ב מגורי"י הוא מספר אמת מספר ז"פ ס"ג. וכשראה אלופים דעשו, וזי"ן מלכין קדמאין דמיתו, המשיך זי"ן הבלים לחיים, עיין בלק"ת עקב על פסוק 'מוצא פי ה' יחיה האדם' (דברים ח ג) בסוד החשמ"ל, ובסוד ל"ם דצלם שאו נמשך חיות גדול לזעיר ולצדיקים, ונעשה מ"ל לדבר בשירות ותשבחות

עטרת הזוהר

זוהר הקדוש עם פירושו 'דמשק אליעזר'

מבאר 'מגורי אביו' הוא מלשון פחד שהיה ירא ממהטא

תא חזי, וישיב יעקב בארץ מגורי אביו, מאי 'מגורי אביו', כמה דאף אמר 'מגור מסביב', דכל יומיו הנה דחיל ונהה בדחילו שהיה ירא חטא.

רבי אלעזר מפרש את הפסוק וישיב יעקב בארץ מגורי אביו שיעקב נאחו בגבורה של יצחק, כדי לבנות המלכות

ו'ישיב יעקב בארץ מגורי אביו, רבי אלעזר אמר, דאתקשר וישיב כההוא אתר דאתאחיד בחשך, בארץ מגורי אביו דייקא עד שלא בא לשם לא היה לו אלא חלק מאברהם, וכשבא למגורי אביו או לקח חלקו של גבורה מאביו, וגבורה של יצחק הוא מראה חושך, בארץ קנענו, אתקשר אתרא באתריה או כשהיה לו ב' בחינות חסדים וגבורות, אז היה ראוי ליחד יחודים שלמעלה, והיה מקשר עצמו בת"ת דלעילא דו"א קדישין, והוה שהיה מתקשר אתרא מקום של ת"ת במקום של מלכותא קדישא, כי אצל יעקב היה יחוד השלם בכל החו"ג, כדאיתא בלק"ת (פ' לך) ע"ש, 'מגורי אביו', דא דינא קשיא מגורי של אביו אבא עלאה הוא בינה, שממנה ממלכות שלה יוצאת לאה שהיא דינא קשיא, והוה טעם שתחלה היה יעקב מתייחד עם לאה, בארץ מגורי אביו, כמה דאתקשר ההוא דינא קשיא דאיהו ארץ שהיא רחל, לפי שלאה מקומה ויחודה הוא למעלה מהדרת דו"א עד ת"ת, ושם בת"ת יש בחינת יסוד העליון שמתייחד עם לאה, ומת"ת ולמטה שם עמידת רחל, והיא מתייחדת ביסוד צדיק ממש דלמטה, כדאיתא בלק"ת (פ' בראשית) ע"ש, דאתאחיד מן דינא קשיא שנאחות ונבנית מן ה' גבורות, והיא רחל, וביה אתישיב יעקב ואתאחיד ביה ובארץ הזאת שהיא רחל, אתישיב יעקב כי רחל היא עקרת הבית.

מפרש הפסוק 'אלה תולדות יעקב יוסף' שיעקב הוא תפארת ויוסף הוא יסוד, וכל התולדות שמוליד התפארת נעשים על ידי היסוד, כי בו נמצא הכח להוציא התולדות ולהשפיע במלכות

'אלה תולדות יעקב יוסף' וגו', בטר דאתישיב יוסף הצדיק להתייחד עם השכינה מלכות, יעקב כמקום יסוד ברית קודש של יעקב, ואנדווגו שמשא בסיקרא או כשיסוד של יעקב נעשה יוסף, או אודווגו שמשא יוסף במלכות, בדין שרא למעבד תולדות או התחיל לעשות תולדות, כסוד אלה תולדות של יעקב הוא ע"י יוסף, שהיה מחדש או ע"י יחודו נשמות חרות, ומאן איהו דיעבד תולדות, אהדר ואמר 'יוסף', דהא הוה נהר יסוד צדיק, דנגיד דהמשך, ונפקי מכחו לפועל, איהו עביד תולדות בגין דלא פסקין מימיו לעלמין הוא תמיד מוכן להוליד בנים, ואם ישראל הם זוכין, אז היה נעשה היחוד בכו"ב בתמידות כמו באו"א, אלא ע"י חטאים של בני אדם יורדת השכינה למטה, ואז אין הצדיק יכול להתייחד עמה, נמצא שהחסרון כביכול אינו מיסוד צדיק אלא ממנה, ואיהו יסוד צדיק יוסף, עביד תולדות כהאי ארץ שהיא רחל מלכותא קדישא, ומניה ומכחו של יסוד צדיק, נפקין תולדות לעלמא.

מבאר שעל ידי היסוד יוסף נעשים כל התולדות של תפארת יעקב

דהא שמשא שהוא יעקב ו' גדולה ת"ת לכה, אף על גב דאתקרב בסיקרא בהכרח כשמתייחד יסוד צדיק שלו מסתמא

תא חזי, וישיב יעקב בארץ מגורי אביו, מאי 'מגורי אביו', כמה דאף אמר (ירמיה ו כה) 'מגור מסביב', דכל יומיו הנה דחיל ונהה בדחילו.

ו'ישיב יעקב בארץ מגורי אביו, רבי אלעזר אמר, דאתקשר וישיב כההוא אתר דאתאחיד בחשך, בארץ מגורי אביו דייקא, בארץ קנענו, אתקשר אתרא באתריה, 'מגורי אביו', דא דינא קשיא, בארץ מגורי אביו, כמה דאתקשר ההוא דינא קשיא דאיהו ארץ דאתאחיד מן דינא קשיא, וביה אתישיב יעקב ואתאחיד ביה.

'אלה תולדות יעקב יוסף' וגו', בטר דאתישיב יוסף ביעקב ואנדווגו שמשא בסיקרא, בדין שרא למעבד תולדות, ומאן איהו דעביד תולדות, אהדר ואמר 'יוסף', דהא הוה נהר דנגיד ונפיק איהו עביד תולדות בגין דלא פסקין מימיו לעלמין, ואיהו עביד תולדות כהאי ארץ ומניה נפקין תולדות לעלמא.

דהא שמשא אף על גב דאתקרב בסיקרא לא עביד אביו, בר ההוא דרגא דאקרי צדי"ק, ויוסף איהו דרגא דיעקב למעבד אביו ולאפקא תולדין לעלמא, ובגין כך כתיב 'אלה תולדות יעקב יוסף'.

'אלה תולדות יעקב יוסף', כל מאן דהנה מסתפל בדיקנא דיוסף הנה אמר דדא הוא דיוקנא דיעקב, תא חזי, דבכלהו בני יעקב לא כתיב 'אלה תולדות יעקב ראובן', בר יוסף, דדיוקניה דמי לדיוקנא דאביו.

בן שבע עשרה שנה, אמר רבי אבא, רמו ליה קודשא בריך הוא, דהא כד אתאביד מניה יוסף בן שבע עשרה שנין הנה, וכל אינון יומין דאשתארו דלא חמא ליה ליוסף הנה בכי על אינון שבע עשרה שנין, וכמה דהנה בכי עליה, קודשא בריך הוא יתב ליה שבע עשרה שנין אחרנין דאתקיים בארעא דמצרים בחדו ביקרא ובשלימו דכללא, בריה יוסף הנה מלכא, וכל בני קמיה הוו, אינון שבע עשרה שנין הוו חיינ לגביה, ובגין כך בן שבע עשרה שנה הנה איהו, כד אתאביד מניה.

(זוהר וישב קפ.)

דומה ליופי של יוסף, ועוד שאינו נכר הדרת הוקן אלא ע"י יוסף יסוד צדיק, לזה לא הוכיז הדומה ליעקב אלא יוסף, ששניהם הם בחינת ב' ויו"ו, וגוף וברית חשבינן אחד משא"כ ראובן.

רבי אבא מפרש את הפסוק 'יוסף בן שבע עשרה שנה', לרמוז שכנגד שבע עשרה שנה שיעקב שהצטער על יוסף לאחר שנאבד ממנו, זכה יעקב לשבע עשרה שנה של חיים טובים במצרים

'בן שבע עשרה שנה', אמר רבי אבא, רמו ליה קודשא בריך הוא, דהא כד אתאביד מניה יוסף בן שבע עשרה שנין הנה, וכל אינון יומין דאשתארו דלא חמא ליה ליוסף מיום שהלך יוסף ממנו עד שנראה אליו במצרים, הנה בכי על אינון שבע עשרה שנין שכל הבכיה שלו היה על טו"ב שנים של יוסף, וכמה דהנה בכי עליה, קודשא בריך הוא יתב ליה שבע עשרה שנין אחרנין דאתקיים בארעא דמצרים בחדו בחדוהו הוא יוסף יסוד צדיק הנקרא חדוה דמטרוניתא, כדאיתא בפע"ח (שער הזמירות פ"א), ביקרא שהוא בחינת מלכות של יוסף, ובשלימו דכללא יוסף השלים לו להיות יסוד צדיק, וכן היה משלים לו ל"ב שבטים, כדאיתא בע"ח (שער נטת"א פ"ח) ע"ש, והוה בשלימו דכלא לפי שכל הוא יסוד צדיק בו נשלם הכל. בריה יוסף הנה מלכא, וכל בני קמיה הוו, אינון שבע עשרה שנין הוו חיינ לגביה, ובגין כך בן שבע עשרה שנה הנה איהו, כד אתאביד מניה אלו י"ז שנה בשלום הכל היה מעלין כל השנים שהיה חי, וכולם היה בעצור, לזה היה י"ז שנה אלו טוב יותר מכל השנים, וכן בא להורות שק"ל שנים הראשונים היה מתקן חטא אדה"ר של ק"ל שנים שלו, שהוליד שדין ורוחין כדברי רז"ל (עירובין יח:), לזה לא היה כמעט אלו ק"ל שנים טובים לפניו, אלא אלו י"ז טו"ב שנים.

משתתף עמו ת"ת ו' גדולה של יעקב ג"כ, לא עביד אביו מכל מקום הוא לבדו בלתי יוסף לא יכול ת"ת לבדו להוליד פירות, שהם נשמות, בר ההוא דרגא דאקרי צדי"ק כשהוא משתתף עם יעקב ת"ת אז נעשה יחוד השלם, ויוסף איהו דרגא דיעקב כמו שיעקב הוא ו', הוא הדין יוסף הוא ו' זעירא, גוף וברית חשבינן אחד, למעבד אביו ולאפקא תולדין לעלמא כנגד כח של יעקב שהוא ו' גדולה, אמר למעבד אביו פירות נשמות, כי כחו הוא ב"ב שבטים, וכנגד יוסף הצדיק, אמר ולאפקא להוציא תולדין שהם הטפות בעת היחוד, ובגין כך כתיב 'אלה תולדות יעקב יוסף' אלה טיפין של הי"ב שבטים, תולדות אלו שניהם הם ע"י יעקב ויוסף, וגוף וברית חשבינן אחד.

מפרש פירושו נוסף את הפסוק 'אלה תולדות יעקב יוסף', שיוסף היה בדמות דיוקנו של יעקב

'אלה תולדות יעקב יוסף', כל מאן דהנה מסתפל בדיקנא דיוסף הנה אמר דדא הוא דיוקנא דיעקב איתא בע"ח (שער הארת המוחין פ"ה) פ"ה מציון מכלל יופי אלקים הופיע, כי 'מציון' הוא יסוד דו"א, אשר היסוד הזה נקרא 'מכלל יופי' בסוד ויהי יוסף יפה תאר, ואיתא בפע"ח (שער חג הסוכות פ"ב) אתרוג רומנו נגד עטרה דו"א, ונקרא פרי עץ הדר שהוא עטרה הנקראת פרי של היסוד צדיק הנקרא הדר, כנוכר בוחר (תצוה קפו:) כי היסוד הוא הדר הגוף, לזה אמר כל מאן דהוה מסתכל בדיוקנא דיוסף, שהוא שורש של יסוד דיעקב ורואה בו יופיו, הוה אמר דדא הוא דיוקנא דיעקב, שהוא הידור הגוף שהוא ת"ת של יעקב, כי זה בזה תלוי. תא חזי, דבכלהו בני יעקב לא כתיב 'אלה תולדות יעקב ראובן', בר יוסף, דדיוקניה דמי לדיוקנא דאביו מה שאמר דוקא ראובן, לפי שראובן הוא בבחינת חסד הראשון מסתמא חן וחסד, אעפ"כ אינו

עטרת המנהגים

לקט הלכות ומנהגים מרבתינו הקדושים זי"ע על חנוכה

- א. בחנוכה בתפלת שחרית אין אומרים 'תפלה לדוד' ו'בית יעקב'.
- ב. בימי חנוכה מתפללים מנחה כרגיל לפנות ערב, והקהל הולכים לביתם להדליק הנרות, וכעבור שעה ויותר

- ה. רבותינו התקינו בעצמם את הפתילות, ויצקו שמן בנרותי.
 - ט. מדליק את השמש ואומר את המזמור: שיר המעלות הנה מה טוב וכו'.
 - י. נר השמש אין עושים משמן רק מנר של שעוה', ובו מדליקים את הנרות.
 - יא. נוסח הברכה להדליק נר חנוכה.
 - יב. מתחילים להדליק בנר הצפוני ומוסיף והולך כלפי דרום.
 - יג. אחרי הדלקת כל הנרות אומרים: הנרות הללו וכו'.
 - יד. בנוסח הנרות הללו אומרים: 'אנחנו' מדליקין. וכן וכל 'מצות' שמונת ימי חנוכה.
- לאחר זמן צאת הכוכבים חוזרים לבית המדרש ורבינו היה מדליק הנרות ואח"כ מתפללים תפלת מעריב.
- ג. לובשים בגדי שבת בהדלקת נרות חנוכה.
- ד. מצוה מן המובחר להדר אחר שמן זית זך, ודקדקו ביותר אחר שמן זית של ארץ ישראל, ולא בנר שעוה' ובשאר שמנים.
- ה. המנונה בביתו היתה מונחת בחלל הפתח שבכותל דרום של החדר הגדול שהיה פתוח אל החדר הקטן הסמוך לו, בשמאלו של פתח, ונרות המנונה היו מצפון לדרום.
- ו. גובה הנרות היה פחות מעשרה טפחים.
- ז. לפני שרבותינו נכנסו להדליק נרות חנוכה היו מדליקים נרות שהיו עומדים למעלה מהמנונה.

- א. בענין 'תפלה לדוד' כתב רבינו בשו"ט (סימן קלב ס"ג) - יזהר לומר 'תפלה לדוד' כוונה גדולה, ולא יכטל אמירתו אלא בראש חודש חנוכה ופורים חול המועד וכיוצא. ובענין 'בית יעקב' כתב רבינו שם (סימן קלא סכ"ז) - בר"ה חנוכה ופורים אפילו 'בית יעקב' אין אומרים אלא מתחיל שיר של יום.
- ב. הטעם שרבותינו אחרו בהדלקת הנרות משום דברוב עם הדרת מלך ואיכא פרסומי ניסא טובא, וכן מובא בליקוטי 'אודב ישראל' שכן נהג הרה"ק מאמנא זי"ע. ובי'נימוקי או"ח (סימן תרע"ג) כתב שכן נהג הדברי חיים מצאנז זי"ע ובני הרה"ק הבני יששכר זי"ע וע"ש שהאר"ק בטעם שמאחרים אחר זמן צאת הכוכבים. וכן"ה בהקדמת 'קדושת אהרן' מהגה"ק מהאדאס זי"ע א, תלמיד רבינו הרמ"ש אלעזר זי"ע. וכן"ה במנהגי בעלזא.
- ג. ה'ישועות יעקב' (סימן תרע"א) ו'השגת אריה' (סימן נ"ג) כתבו שאם יש לו זמן קבוע של מעריב מאוחר אין דין תדיר ושאינו תדיר. ורבינו בשולחן המהור (סימן כה סק"א) כתב שדין תדיר קודם הוא אלא בענין אחד ובמצוה אחת משא"כ הכא וע"ש שהאר"ק בזה.
- ד. כ"כ בספר 'יש נוחליו' שבסוף השל"ה, וכן"ה ב'ליקוטי מהר"ח' (סימן תרע"ו) ע"ש, וכ"כ בספר 'מאור עיני חכמים' על חנוכה, וכן נהג הרה"ק מהאדאס זי"ע א.
- ה. וכן מובא במכתב לרבינו הרה"ק הר"מ מקאמנא זי"ע, שביקש שיביאו לו שמן זית מארץ ישראל לנרות חנוכה. והקפידו בשמן כי הנס היה בשמן כמובא בסידורי הארז"ל. ועיין בדברי רבינו ב'עצי עדן' (שבת פ"ב מ"א).
- ו. ראה בגמרא שבת (דף כא:) ובשו"ע (סימן תרע"א ס"ו) - ומצוה להניחו למטה מ' טפחים. ב'ערוך השולחן' (סימן תרע"א סעי' כב) כתב שגם הלהב יהיה פחות מ' טפחים, וכן"ה ב'ב"כ החיים' (שם אות נג). וב'מנחת יצחק' (ח"ו סימן סה) כתב דפשיטא דיערק תליא בתר מקום הלהב ע"ש. וכבר האריך בזה בשו"ת 'להורות נתן' (ח"ד סימן סג אות ו') שבדברי הגמ' שם מוכרח כן ע"ש.

קול רינה וישועה באהלו צדיקים

בלב מלא רגש גיל וחדווה, ברנה ובשמחה ובחרדת קודש, נשגד מלואה טנא ברכות מאלפיות, קדם עטרת ראשינו ותפארתינו, מאור עינינו, מורה דרכינו

כ"ק מרן ארמו"ר שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעון הקודש שמחת אירוסים נכדתו בת לבנו הרה"צ פרי עץ חיים רבי יהודה אריה לייב סאפרין שליט"א ראש הכולל להוראה קול יעקב קאמנא

עב"ג הבחור החתן המופלג הרב צבי אשר אנשיל שטיערן נ"ו

בן הרה"ג רבי אהרן שטיערן שליט"א

בן כ"ק גאב"ד ביליץ שליט"א

חתן כ"ק גאב"ד וואשרהעלי זצ"ל

יהא רעוא שיזכו להקים בית נאמן בישראל, על דרך ישראל סבא רבותינו הקדושים, ויזכה מו"ר לזוות נחת דקדושה מהם ומכל יוציא, בבריות גופא ונהורא מעליא דשין ורענן יהיה, ונזכה במהרה לעוד ישמע בערו יהודה ובהוצאות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, אמץ ואמץ.

הנהלת המוסדות הו"ר הכולל